

Mézeskalács

65. évfolyam • 2017. december • Ára 50 dinár

Köszöntő

Kedves Gyerekek!

Mézes Marcipán, Elemér, a hörcsög és Ödön, a sün máris rendkívülien lakmározik a sok elemőzsiából, amelyeket rajzaitokon bemutatottak. Rengeteg gyümölcssel, dióval, mogyoróval teli kosár érkezett a kisállatok műhelyébe. No, de nem eszik meg ám mindet azonnal! Az összegyűjtött őszi kincseket gondosan elteszik télire.

Az erdei műhely minden egyes lakója izgalommal várja a december hónap eseményeit, különösen karácsony ünnepét és az első hóhullást. Mézes Marcipán, a mókus rengeteg munka elé néz ebben a hónapban, ő a felelős ugyanis az élelem beszerzéséért és elkészítéséért. A karácsonyi mézeskalács pedig a mókus egyik specialitása. Fahéjas, gyömbéres, szegfűszeges sütemények készülnek a cukrászműhelyben. Egyedül az okoz némi fejtörést a mó-

kus számára, hogy milyen formájú, alakú süteményeket készítsen. Segítsetek neki, adjatok ötletet, rajzoljátok le!

A jelek szerint az erdő lakóit is meglátogatta a Mikulás. Mézes Marcipán mogyoróscsokoládét, Elemér, a hörcsög három darab almát – egy pirosat, egy sárgát és egy zöldet –, Ödön, a sün pedig körtét és egy fésűt kapott. Nektek mit hozott a Mikulás?

Alkotásaitokat legkésőbb december 20-ig küldjétek el.

Rajzpályázat

- Mézeskalácsok
- Olvasmányaim hőse
- Téli szünidő

Szárnybontogató

- Téli élmények
- Olvasmányaim hőse

A Mézeskalács megjelenését támogatja:

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

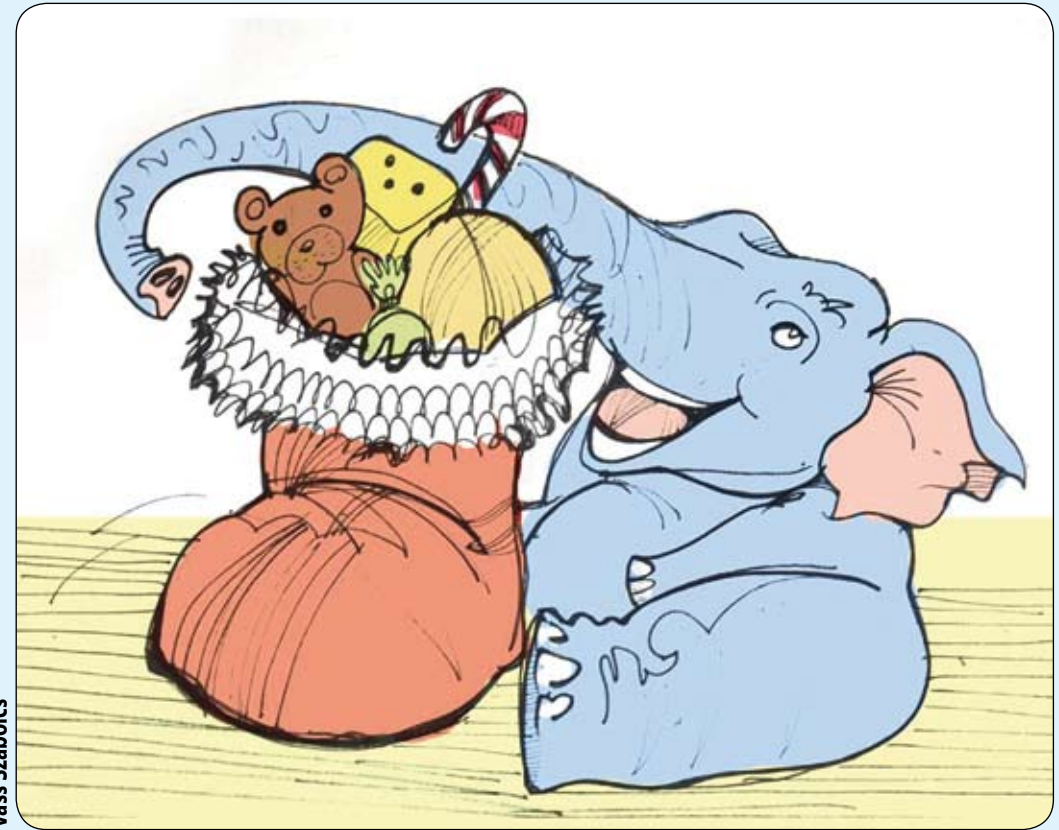

Vajdaság
Autonóm
Tartomány

Magyar
Nemzeti
Tanács

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Török Erna** ■ Lektor: **Töröcsik Rozália** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Elérhetőség – telefon:** 021/457-100, **honlap:** www.jopajitas.com, **e-mail:** mezes@magyarszo.rs ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya: 021/557-304 ■ e-mail: plasman@magyarszo.rs ■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■ Honlap-megjelenítés: www.tipnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Vass Szabolcs

Az elefánt csizmája

Panaszkodik az elefánt,
röstelli, hogy nagy a lába,
ha kirakja csizmáját
mikuláskor ablakába.

De ha másnap ajándékkal
színültig telt cipő várja,
örülhet az elefánt,
hogy ilyen nagyra nőtt a lába.

Kukuca

Van egy kalács: kukuca,
friss kalácsból kalácsforma.
Azt mondják, ha jó leszek,
meg is kapom karácsonyra.
Azt mondják, hogy madárforma,
azért kapom karácsonyra.
Azt mondják, hogy szárnya van,
csőre van és lába van,
frissen szabad kézbe vennem,
karácsonykor meleg madár
ülhet majd a tenyeremben.

Szeme helyén bors van.
Adják ide gyorsan!

Nemes Nagy Ágnes

Találd ki!

Hogy esik a hó?
(fehéren)

Melyik karó véd a hideg ellen?
(takaró)

Melyik ács ehető?
(kalács)

Melyik ember a legidősebb?
(december)

Melyik csap olvad el a melegben?
(a jégcsap)

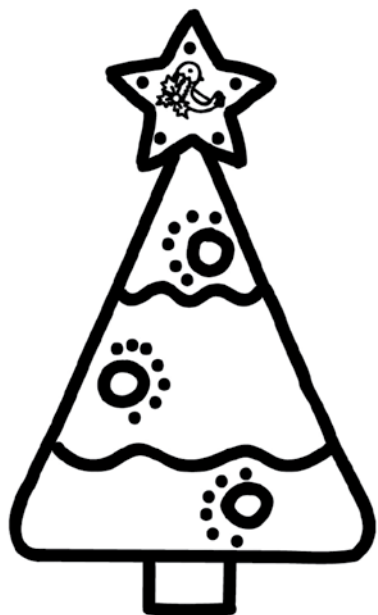
Szép a fenyő

Szép a fenyő télen-nyáron,
sose lepi dermedt álom:
míg az ágán jég szikrázik,
üde zöldje csak pompázik.

Nagykarácsony immár eljő,
érkezik az új esztendő.

Míg a mező dermed, fázik,
a zöld fenyves csak pompázik.

Weöres Sándor

Mikor lehet a vízen száraz lábbal
átmenni?
(ha betágy)

Melyik tél a leghosszabb?
(kötél)

Hóembernek se keze, se lába

Hóembernek se keze, se lába,
hóembernek pici szeme szén,
lustán pislant, fadugó az orra,
vásott kannát visel a fején.

Vers a Mikuláshoz

Miki, Miki, Mikulás,
hova bújsz, hova állsz,
mennyi aranyat találsz
a csomagban?

Vár rád a gyerekcsapat,
ide add, oda add
a cukrot, a kosarat,
gyere gyorsan!

Azt hiszed, nem láttalak
a jegenyefák alatt?
Lopódtál egy nagy halom
dióval a válladon!

Bármily csendben lépeget
bakancsod a rét felett,
minden gyerek észrevett
az ablakból tégedet!

Olyan ember vagy te, mint mi,
csak az ég ruhádra hinti
a havat, és ezüst,
csillogó hajad a füst.

Felhóból van a szakállad,
szél tömi meg a pipádát,
rókaprémből van a bundád,
szeretettel gondolunk rád!

Kitesszük az ablakunkba
a csizmát, a cipőt,
mi meg addig elbújunk a
sutban, hogy legyen idő

hozni mindenféle jót,
mazsolát, mogyorót,
s mikulások, gyerekek
cinkostársak legyenek!

Megcsörren a mogyoró
puttonyodban, csuda jó!
Mi már tudjuk, hogy te jössz,
kócnadrágod csupa szósz!

Itt állunk megilletődve,
míg a lábad törlöd le,
jól tudod te, illik ez
a mikulás-emberhez!

A kezedben alma, keksz,
bezörögsz, bejöhetsz,
tapsolunk, ámulunk,
soha el nem árulunk!

Minden este feldíszíti
csillagfény homlokod,
olyan ember vagy te, mint mi,
csak pirosabb és nagyobb!

Gyurkovics Tibor

Horváth Maja
péterrévei óvodás

6

Honnan jöttél, Télapó?

– Honnan jöttél, Télapó?
– Hóországból, hol a hó
hegyvastagnyi takaró,
a tenger meg hat akó.
Jegesmedve barátom
varrta meg a kabátom.
Kibélelte bundával,
hogy az úton ne fázzam.
Szarvasomat befogtam,
szíves szóval biztattam:
„úgy szaporázd a lábad,
szél se érjen utánad”.
Meseország (világos)
Hóországgal határos.
S Meseországból az út
egyenesen ide fut.
Szerencsémre nyitva volt,
útközben egy mesebolt.
Jöttek eléм tündérek,
megkérdezték mit kérek.

„Nem kérek én egyebet,
csak amit a gyerekek:
diót, csokit, mogyorót,
Ráadásul minden jót!”
S halljátok csak! Mily csuda:
termett ott egy mesefa
Meseország közepén.
Arról szüreteltem én.
Szedtem róla száz mesét.
Mind a száz csudaszép,
altató és ringató.
Gyerekeknek ez való.
Zsákba raktam mind a jót:
diót, csokit, mogyorót,
babát, mackót, madarat,
tücsköt, szöcskét, bogarat.
Tücsök, szöcske megszökött,
megugrott egy híd fölött,
Elrepült a legyecské...
Itt a mese helyette.

Gazdag Erzsi

Illés Leóna
péterrévei óvodás

Kiss Jázmin
péterrévei óvodás

7

Pálcika, ha elindul

(Részlet)

Pálcikahegedű

Pálcika úgy döntött, megtanul hegedülni. Egy szó, mint száz, meg is tanult. De azért nem volt ez egyszerű dolog. A hegedű vonója jóval vastagabb volt, mint ő. A hegedű is túl nagy volt. Pálcika nem is bírta emelgetni, a vonót húzogatni, nyiszogatni, cincogatni, ahogy a kezdő hegedűművészek szokták, és amitől égnek mered a hegedűtanár, sőt, ha nyitva az ablak, az összes utcán sétáló bácsi és néni hallja.

Pálcika elment egy pálcikahegedű-készítő mesterhez, egy vastag bajuszos, nagy hasú, kék kötényű, fúrge ujjú bácsihoz, Vonó bácsihoz, aki készített neki egy hegedűt, aminek a vonója éppen olyan vékony volt, mint Pálcika. És még a hegedű is pálcikahegedű volt! Ettől fogva Pálcika boldogan hegedült, még pálcikakonzerteken is föllépett, és hálásan fogadta a pálcikatapsot!

Pálcikarádió

Egyszer Pálcika talált egy rissz-rossz, recsegi rádiót. Örült neki, nyomban hazavitte. És máris meg akarta hallgatni a híreket a többi pálcikákról, gallyakról meg girbegörbe ágakról és vaskos törzsekről, Pocsolya uraságról, hogy vajon hízik-e a közeljövőben. Ám a rádió nem működött. Pálcika megnyomta az egyik gombot, csönd. Recsegés. Megnyomta a másik gombot, csönd. Recsegés. Tekergedett, csavargatott, csönd. Recsegés, sistergés, ssssszz. Akkor jól megvizsgálta ezt a rissz-rossz, recsegi rádiót, alulról, felülről, még az elemeit is alaposan megnézte. Nahát, minden rendben volt. Csak egy dolog nem! Hiányzott a rádió antennája!

Na, Pálcika gondolt egy nagyot, és az antenna helyébe állította magát. Lett is vétel nyomban, mondták a híreket bokrokról, pagonyokról, limbes-lombos erdőkről, Süni vitézről, Fűrész úrról, Daru Dénesről, a Szalonna Rablókról, az ágacskákról, gallyakról, a szél lehelgette fényes levélkékről. Ja, meg az ugrabugra nyusziról, aki egyszer Tyuszinak hívta magát.

Amióta van rádiója, Pálcika tudja a híreket. Szóval most már eléggé tájékozott. Tudja, hogyan élnek Kínában vagy Amerikában vagy Indiában a többi pálcikák.

Hát te meg ki vagy?

Pálcikának volt egy nagyon öreg, régi barátja, a Gerenda Gerenda. Pálcika ezért szerette a finn, a svéd és a norvég házakat. Mert azokban nagyon, nagyon sok gerenda volt!

– Én is szeretem a finn, a svéd meg a norvég házakat – mondta egy kicsi valami, de mi.

Tényleg, mi?

– Hát te meg ki vagy? – hajolt le Pálcika.
– Tiszteletre, a szű – mosolygott a kicsi valami, csak hogy Pálcika nem mosolygott vissza. Tudta, hogy a szű a fát eszi, a léceket, a gerendákat, Gerenda Gerendát.

De később azért eltűnődött a dolgon.
Valamit a szűnek is ennie kell, hát nem?

Süni vitéz, kitüntetés

Pálcika azt hallotta, kiáltoznak utána. Milyen furcsán kiáltoztak! Szuszogva, morogva, nagyokat nyögve tették. Nahát, így is lehet kiabálni. Pálcika meresztgette a szemét, nézett erre, nézett arra, meg amarra is, és végül csak megpillantott a zizegő avarban egy fekete kis jószágot.

– Pálcika, Pálcika, idenézz!

Ő volt az, Süni vitéz, aki egyszer elkergetett egy éhes medvét a méhek odújától. Jól megszurkálta a talpát meg a nagylábujját! Meg a naaaagy fe... bocs, ezt nem mondhatom ki. Pálcika hallott a hőstettéről a rádiójában.

– Mit nézzek, Süni vitéz?

– Az én pálcikáimat, te Pálcika! – kacagott Süni vitéz.

És valóban. Süni vitéznek rengeteg szúrós pálcikája volt. Sok pálcikával talán könnyebb hőstettet véghezvinni, morfondírozott Pálcika, mire Süni vitéz mintha megérezte volna, mire gondol, így kiáltott:

– Figyelj, Pálcika, egyetlen pálcika is lehet hős!

– Valóban?

– Persze. Csak eltakarja a kitüntetés, amikor a hőstett után kitüntetik! – nevetgált Süni vitéz, és továbbgurult az avarban.

A kitüntetés mögött

Pálcika azt álmodta eztán, hogy valaki baljós hangon kérdezi:

– Ki van a kitüntetés mögött?

– Ki bújik a kitüntetés mögött?

Pálcika nem mert kinézni. De tudta, hogy Fűrész úr hangja nyikorog ebben az álomban.

Pálcikarokonok

Pálcikának volt rokonsága, természetesen. Az egyik unokatestvérét, akire gyakran szállt rá egy Vilmos nevű varjú, éppenséggel Karónak hívták. Szokták is kérdezni: láttál már a Karón varjút? Pálcikáék ünnepségein mindenki bólogatott ilyenkor, hát persze, a Vilmost. Karó meg büszke volt, csak úgy karóskodott. Hogy rá varjú száll, pedig az emberek azt hiszik, hogy dehogyis.

Aztán volt Pálcikának egy idős nagybácsija, őt úgy hívták, hogy Oszlop Ottó, az Osz, aki egy egész házbejáratot tartott évtizedek óta.

Aztán volt Pálcikának egy kedves nagynénije is, őt úgy hívták, hogy Rúd néni. Rúd néni sokat zászlózott, fehér zászlót húztak rá, vörös zászlót meg nemzeti színű zászlót.

Meg kék zászlót sárga csillagokkal, az volt az európai zászló!

Természetesen a Fogpiszkáló is a népes családdhoz tartozott.

És az is az igazság, hogy Pálcika néha diszkózott a pirosfejű gyufaszálakkal! Különböznének a pirosfejű gyufaszálak is. Na jó, Pálcika velük is diszkózott néha.

További rokonok

Pálcikának távoli rokona volt Fakanál Mama is, aki soha nem szédült el! És Habverő Kislány, és Kalapács Károly bácsi, illetve Daru Dénes és családja, akik a sarki építkezésen nyújtózkodtak. Ez első hallásra különösnek tűnik, mert gondoljunk csak bele, a kecske és a zsiráf is rokonok. Bizony, egészen közeli rokonok, ráadásul néha ugyanarról a fáról falatozzák a leveleket!

Darvasi László

Dióbél bácsi

Ki lakik a dióhéjban? –
Nem lakhat ott bárki,
csak Dióbél bácsi.

Ha rácsapsz a dióhéjra,
kinyílik a csontkapuja,
és cammogva előmászik
vén Dióbél bácsi –
csak a szádat tátsd ki!

Csoóri Sándor

Vanger Gréta, 2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Téli lakoma

Tél lett. Vastag hótakaró borította a földet. Az erdei állatok éheztek és fáztak.
Mit tett a kis sün? Tüzet rakott. Sütni való tököket vett elő. A tököket felvágta, magvait kikaparta, húsát kis darabokra vágta. A tökdarabokat megsütötte. A tökmagot megpörkölte.

Mit tett ezután a kis sün? Hócipőt húzott, bundát öltött, és a fejét bekötötte a kocás sáljával. Az illatozó sülttök-darabokat tálcára rakta, és kiült az odúja elé.

– Itt a finom, forró, mézízű eledel! – rikkantotta.

A vidám kínálgatásra odasereglettek az állatok: a róka, a farkas, a vadkan és a két fia, az őz, a borz és a nyúl.

A hangos sürgés-forgásra felébredt barlangjában Medve Pál.

– Brumma, brumma! Mi lehet ez? – indult a lakmározók felé.

Hű, de megörült a jó ételnek! Hat darabot falt fel belőle. Mikor vége lett a lakomának, örömeiben meghívta magához a kis sünt téli vendégnek.

A kis sün beköltözött Medve Pálhoz.

Pipáztattak, dominóztak, és hozzá pörkölt tökmagot rágtak.

Varga Katalin: Gögös Gúnár Gedeon

Szikra Andor

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

Dal, begyűjtáshoz

Akác, takács, farakás,
összegyűl a tűzifa,
forgács, virgács, osztrigács,
eltüzeli Zsuzsika.

Unda, bunda, Kunigunda,
fütyül a szél hidegen,
ócska bicska, borovicska,
szaporodunk idebenn.

Túri Gábor

Tekereg a szél

Tekereg a szél,
kanyarog a szél,
didereg az eper-ág:
mit üzen a tél?

Fuj a szél, fuj a szél,
de morog a szél.
Apró ez a szoba,
Mégis belefér.

Széles világba
fut a szél magába,
nyakában a lába,
sosem érsz nyomába.

Weöres Sándor

Szakács Viktória, Kárász Karolina iskola, Horgos

Ezüsterdő

Ezüsterdő, ezüsterdő! Zizzenő, szép, bűvös erdő!

Ezüstfákon ezüstlevél. Ezüsthű közt ezüsthűt.

Út mellett az ezüsthű.

Oda jár az ezüsthű kis madár.

Oda jár az ezüsthű őzike.

Mit keres az ezüsthűnél ezüsthű kis madár?

Mit keres az ezüsthűnél ezüsthű őzike?

Inni járnak? Enni járnak?

Én tudom, nem azért járnak.

Tündérek ők mind a ketten. Mikor az est csendben leszáll, leveti az ezüsthűt az első kis tündér, és az őzbőrt, ezüsthűt leveti a második.

Táncolnak és énekelnek. Tündérműt énekelnek.

Ezüsterdő, tündéregő! Zizzenő, szép, bűvös erdő!

Ember azt nem látta. Mesebeli táj az.

De jó lenne felkeresni, s ott a kedves tündérekkel tündérműt járni!

Varga Katalin:

Mosó Masa mosodája

Kúti Antónia, Samu Mihály iskola, Péterréve

Az aranydió

Végre itt a téli iskolai szünet! Nincs több lecke, nem kell izgulni a tanórák miatt, készülhettek a karácsonyra – örvendezett Jutka.

Persze, ez alatt nem csak az ajándékvárást értette, na meg a fa feldíszítését. Az ünnepi előkészületek közé tartozott, hogy elkísérje apukát a piacra, kiválasszák a legszebb fenyőt, továbbá, hogy anyukával összedugják a fejüket a konyhában, és együtt próbálják „kisütni” nemcsak az édes tésztákat, de a karácsonyesti vacsora menüjét is.

Hamarosan meglett a fa – egy pompás, zöld óriás, ami azért még épp befért a nappaliba –, és lassan eltanulta anyukától az ünnepi fogások elkészítésének fortélyait is.

Most már csak a legérdekesebb feladat volt hátra, a fenyő felékítése, na meg a szokásos, új díszek kitalálása. Míg kisebb lány volt, az anyuka által előrajzolt papír csíkokskákat vagdosta ki ollóval, majd összeragasztotta azokat, hogy hosszú láncot alkossanak. Mikor nagyobb lett, tűvel zsinórra fűzte a pattogatót kukoricaszemeket, és azzal díszítette a fát. Tavalyelőtt már maga rajzolta a hóember figurákat, akik aztán egymásba kapaszkodva alkottak végtelen, hófehér sort, úgy ölelve körül a sötétzöld fenyő koronáját. Az elmúlt évben só-liszt alakokat talált ki, csillagokat, holdat, apró fenyőket, karcsú tornyú templomot, halacskát és madarat formázott a képlékeny, csillogó masszából.

Az idén valami új dolgot szeretett volna csinálni. Anyukával épp a bejglibe való dióbelet vásárolták a piacon, amikor meglátta, hogy az árus apró, de nagyon formás, héjas diót is árul. Addig kérte anyukát, amíg abból is vettek fél kilót. Azután betértek a papírboltba, ahol a különböző színű festékeket szerezték be, amivel a kicsi diókat

akarta beszínezni. Már előre örült, milyen jól mutatnak majd a tarka gömböcskék a karácsonyfán.

Otthon azonnal hozzá is látott a dologhoz. Először cérnahurkot ragasztott a diókra, hogy legyen mivel felaggatni őket a fára, azután tálcákba szétosztotta a különböző színű festékeket. Sorra belemártogatta a diókat. A végére alig maradt a festékből, csak az arany színűből egy kevés, az egyik tál alján. Ahogy a kosárba nézett, ott is csak egyetlen dió árválkodott, egy egészen aprócska, jóval kisebb a többinél. „Na, számodra éppen elég lesz a maradék festék, ennek ellenére, lehet, hogy mégis te leszel a legszebb” – gondolta.

Míg a diók száradtak, becsomagolta a szüleinek és a nagymamának szánt ajándékot. A csomagolás után kezdődhetett a jó mulatság, a fa díszítése.

Csupán egy bökkenő akadt: az egyik cérnahurok üresen fityegett a pálcikán, amire a festett diókat száradni felakasztotta. És pont a legszebb, az utolsónak festett apró, arany diócska tűnt el. Először csak körbenézve keresté, merre gurulhatott el, azután négykézlábra ereszkedett, és nemcsak a nagy fenyő ágai alatt kereste, de még a szőnyeg alá is benézett, hiszen olyan kicsi az a dió, hátha oda rejtőzött el. Azonban sehol nem találta, mintha a föld nyelte volna el a kicsi aranyszínű gömböt.

A bánatán csak az enyhített, hogy anyuka megdicsérte: igazán szépek lettek az új díszek, és az a legértékesebb benne, hogy nem csak kitaláltad, de saját kezűleg meg is valószínűsítettad az elképzelésedet.

Nemsokára elérkezett az este, az ünnepi vacsora, a gyertyagyújtás, na meg az est fénypontja, az ajándékok átadása.

Apukától két könyvet, nagymamától hópehelymintás pulóvert, anyukától pedig – legnagyobb meglepetésére – egy fényképezőgépet kapott, mert a figyelmes anyuka bezzeg nem felejtette el, amikor ő év közben nem egyszer felemlgette, mennyire szeretné a kirándulások alkalmával látott virágokat, rovarokat fotókon is megörökíteni.

Valamivel később a gyertyákat elfújták, a csillagszórók elhamvadtak, a család nyugovóra tért. Ágyában fekvé gondolatban végigfutott az est legszebb eseményein, csupán az nem fért a fejébe, hová lett a kicsi aranydió?!

A szeme lassan lecsukódott, álom szállt rá, amikor váratlanul...ismét a hallban találta magát, a fenyőfa mellett. A szobában félhomály volt, és mégis, a falat borító lambéria padlóhoz közeli részén, egy keskeny nyíláson át, világosság szűrődött ki. Nem tudta megállni, hogy le ne hajoljon és be ne kukkantson a kicsi lyukba. Amit odabenn látott, azon aztán úgy elámult, hogy majdnem felkiáltott a meglepetéstől: egy egércsalád tagjai körbeálltak egy csillogó, kerek valamit, amely, mint sziporkázó drágakő bevilágította a szűk kis teret. És hogy mi volt az a csodálatos, fényes valami? Hát az ő sokat keresett, aprócska aranydiója. Az egérek láthatóan nemcsak

csodálták a kicsi lámpást, de mintha melegedtek is volna a fényénél.

Akkor az egyik egérke megmozdult, mintha megérezte volna, hogy kíváncsi betolakodó leskelődik rájuk. Ő ettől elszégyellte magát, és csendben, óvatosan felállva, otthagytá az egérlukát.

Azon az éjszakán még sokfélélt álmódott: erdei kirándulásról, szivárványszínű pillangókról, tarka madarokról, pompás virágokról, és egyre csak kattintgatott, kattintgatott az új fényképezőgépével...

Felébredvén nem emlékezett az álmára. Amikor azonban reggelizni hívták, meglepődve hallotta, amint anyuka azt mondja: képzeld, reggel itt találtam az elveszett aranydiócskádat a padlón, ott, ahol a lambéria egy kicsit letört. Apuka már régen kijavíthatna volna, de talán majd az ünnepek után jut rá ideje...

És akkor ő, a megkerült kicsi diót – hogy a konyhában sürgölődő anyuka, és senki más ne lássa – begurította a lambérián lévő kicsi lyukon. „Kellemes karácsonyt, egérekék!” – sutogta. Azután boldogan ment reggelizni, egy nagy titok birtokában, amelyről csak egyedül ő tudott, hogy az ő kicsi aranydiójával karácsonyozott egy egércsalád...

Mester Györgyi

Olajos Teodor
2. osztály,
Sonja Marinković
iskola,
Nagybecskerek

Szárnybontogató

Ősz

Itt az ősz. Ilyenkor változik a természet. Sárgulnak a falevelek, majd lehullanak. Ilyenkor érik meg a dió, a szőlő és a körte. Le-
hűl a levegő, ködösek a reggelek, esik az eső. A vándormadarak elrepülnek.

Dobó Attila

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

Egy vízcsöpp kalandjai

Egyszer volt, hol nem volt, valahol zuhogott az eső.

Egy szép báránnyelől lecsöppent egy vízcsöpp. Oda, ahol még senki sem járt, Manóországba. Egy manócukrász sütiére csöppent. Nagyon mérges lett a cukrász.

– Manók, álljatok meg! Ki csöppentett rá az én sütimre? – kérdezte mérgesen.

A vízcsöpp próbált lemenni a sütiről, de olyan lassú volt, hogy a cukrász észrevette. Mikor újra megpillantotta, a cukrász ütögetni kezdte a sütit. Addig ütögette, amíg a süti szét nem fröccsent.

Varga Balázs, 2. osztály, Emlékiskola, Zenta

Újvidéken jártunk

Nagy örömünkre kirándulni vitt bennünket a tanító néni Újvidékre.

Igazából ez városnéző körút volt, így a város nagyobb nevezetes épületeit tekintettük meg. Többek között meglátogattuk a Vajdasági Múzeumot, a Mária neve plébániatemplomot és a péterváradi erődítményt.

Nagyon tetszett ez a kirándulás, mert sok érdekességet láttam, és szép emlékekkel tértem haza.

Détári Nóra

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

Levél

Kedves Barátom!

Ma nagyon szerencsétlen napom volt. A gazdámmal, Józival elmentünk vadászni. Erős szél fújt, a fák ágai hajladoztak. A legkisebb veréb kiesett a fészekből. Azonnal kiszimatoltam, jó lakomának tűnt. Sajnos az anyja megvédte és elzavart. Hazafelé arra gondoltam, hogy kiásom a csontom. Mikor hazaértem, észrevettem, hogy ellopták az ebédem. Hát ezért vagyok ilyen szomorú.

Sokszor üdvözöllek,

Csibész

Szabadka, 2017. október 17.

Varga Polyák Ákos, 3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

Őszi élmény

Egyszer csak szólt a tanító néni:

– Gyerekek, természetiskolába megyünk, Divčibarára!

Nagyon izgatott lettem. Már régóta szerettem volna a hegyekbe utazni.

Az iskolában mindennap erről beszélgettünk osztálytársaimmal. Terveztünk, számoltuk a napokat. Szeptember utolsó vasárnapján végre elindultunk. A kanizsai diákokhoz csatlakoztunk. A mi osztályunk egy szuper kis busszal utazott. Zalán mellett ültem. Egész úton beszélgettünk. Vlado, a pincér fogadott bennünket egy kis sós kenyérrel, ahogyan az náluk szokás. Mire kiosztották a szobákat, már várt bennünket a finom ebéd. Öt napot töltöttünk el a hegyvidéken. Egész idő alatt jókat ettünk. Naponta kutyakisérettel sétáltunk. Esténként diszkóztunk, de jelmezbál és frizuraverseny is volt.

Sok szép emlékem fűződik ehhez a helyhez. Közülük a legszebb emlék a Golubac nevű csúcs megmásítása maradt, ahonnan remek kilátás nyílt a környékre.

Medgyesi Roland
4. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

Szárnybontogató

Egy nap a barátnőmmel

Egy szép nyári napon a barátnőmmel görkorsolyázni mentem.

Volt egy óriási part, ahol nagyon sokszor legurultunk. Egyszer-kétszer elestünk, de ez fel sem tűnt. Görkorsolyázás után elindultunk a faluba fagyizni, és a boltba ropit és üdítőt venni, mert pizsamapartit rendeztünk. Hazamentem, összecsomagoltam a holmimat és elindultam Eszterhez. Mikor odaértem, tollaslabdázunk, teniszeztünk, lovagoltunk, fogócskázunk és bújócskázunk. Sajnos lassan besötétedett és be kellett sietni. Bent megnéztünk egy jó lovas filmet, a Kincsemet. Ettünk ropit, ittunk üdítőt, és aztán lassan elaludtunk.

Nekem nagyon tetszett ez a nap, mert a legjobb barátnőmmel játszhattam.

Szabó Léna, 4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Az ősz

A hosszú, forró nyári napokat felváltja az ősz. Ilyenkor esős, ködös, szomorúvá válik az időjárás.

A zöld lombok sokszínűvé változnak, sárga, piros, barna színek láthatók. Mindent elborít a lehulló levél. A gyümölcsök beérnek, az emberek betakarítják a terméseket és készüldnek a télre. A vándormadarak elköltöznek melegebb vidékekre, az itt maradó állatok pedig élelmet gyűjtenek télire. Az osztályommal sétálni szoktunk a közeli parkban, ahol különleges leveleket, terméseket gyűjtögetünk, miközben a tanító néni mesélt az őszi.

Csodaszép az ősz, de mégis szomorú, mert tudjuk, hogy hamarosan beköszönt a szeles tél.

Likár Márk

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

Cirmi és a kisegér

Él a nagymamám udvarában egy Cirmi nevű, elég lusta kiscica. Gyakran kinn az udvaron sütteti a hasát.

Egy reggel, amikor már korgott a gyomra az éhségtől, észrevett a górénál egy apró kisegert. Nagyon megörült, hisz épp egérpecsenyére fáj a foga. Kigondolta a becserkészés módját, s hirtelen utánaeredt. Villámgyorsan futott. A cuki rágcsálónk pedig ijedten menekült előle. A macska már majdnem fülön csípte, amikor szerencséjére meglátott egy kormos kályhacsövet. Pillanatok alatt keresztülfutott rajta. Cirmi is utánaeredt. Amikor kikecmeregtek a másik oldalon, mindketten koromfeketék lettek.

Amikor meglátták egymást, elkezdtek nevetni, de úgy, hogy zengett az egész utca! Még ma is gurulnak a nevetéstől, ha szét nem kergették őket a szomszédok.

Rekecki Annabella

4. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

Meghódítottuk a péterváradi erődítményt

Az újvidéki kirándulásunk alkalmával a péterváradi erődítménybe is ellátogattunk.

Ez a vár 300 évvel ezelőtt épült. Először az óratornyot néztük meg, amely a Dunán közlekedő hajóknak mutatja az időt. Ezután átmentünk a felvonóhidon. A legizgalmasabb az alagút volt, amely hosszan a föld alatt vezet végig. Ha jól számoltuk, 2016 lépcső vezetett az alagút aljág.

A vár nagyon tetszett, sokáig emlékezni fogok rá.

Felmajer Vivien, 3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

Mi rejlik az erdei állatok kosarában?

Nagy Tamara

1. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Perpauer Tamás

1. osztály, Kárász Karolina iskola, Horgos

Csáki Kata

2. osztály, Emlékkiskola, Zenta

Kisimre Aina

1. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Szilágyi Maja

1. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Tóth Viven

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

Csávity-Molnár Lúcia

2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Kincses Martin

1. osztály, Miloš Crnjanski iskola, Szerbittabé

Farkas Szabaszián

2. osztály, Emlékkiskola, Zenta

Fajka László

2. osztály, Kárász Karolina iskola, Horgos

Sisák Nóra

1. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Györe Réka

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Vallások

Vallásosak azok az emberek, akik egy bizonyos vallás tanításait követik, hisznek egy szellemi világban, és ugyanolyan elképzeléseik vannak az élet és a halál kérdéseiről. Sokféle vallás létezik a világon. Mindegyiknél mások a hiedelmek, az öltözékek és a szabályok, amelyek szerint a vallás követőinek viselkedniük kell.

A kereszténység

A keresztények hisznek abban, hogy Isten elküldte fiát, Jézust, hogy a helyes életre tanítsa az embereket. Az ő történetéről a Biblia második részében olvashatunk.

A keresztények templomi szertartásokon vesznek részt. Szerintük Jézus arra tanított, hogy imádkozzunk, szeressük embertársainak, és terjesszük Isten igéjét.

A zsidó vallás

A zsidók hisznek abban, hogy egy Ábrahám nevű „próféta” mondta először az embereknek, hogy csak egyetlen istenben higgyenek. Hisznek abban, hogy Isten kiválasztotta őket, hogy törvényeit betartsák. Ezekről a Biblia első részében olvashatunk.

Az iszlám

Egy Mekkából való prófeta, Mohamed arra tanította a követőit, a muszlimokat,

hogy naponta ötször imádkozzanak istenükhöz, Allahhoz. Ez a vallás az iszlám. Követői imával, böjttel (egy bizonyos időn keresztül nem esznek) és a szegények megsegítésével engedelmeskednek Allahnak.

A hindu vallás

A hinduk hite szerint halálunk után egy állat, vagy egy másik ember képében újjászületünk. Aki jó volt az első életében, annak a második élete jobb lesz. Hindu ünnepeken a táncosok istenek képébe öltöznek, pl. Ganest, az elefántistent is megszemélyesítik ilyenkor.

A hinduk többsége hisz abban, hogy csak egy isten létezik: Brahman, és ő jelenik meg álruhában a többi isten képében is.

A buddhizmus

A buddhizmust egy Buddha nevű ember ismertette meg a hindukkal Indiában. Később a buddhizmus Ázsia más részén, Kínában és Japánban is elterjedt. Thaiföldön, Bangkokban van egy 394 aranyszoborból álló sor, amelyek mind Buddhát ábrázolják.

A buddhisták azt vallják, hogy le kell mondani a fényűzésről és egyszerű, nyugodt életet kell élni. Szerintük mindenkinek több élete van, de végül el lehet jutni a szellemi béke birodalmába.

Vallások isten nélkül

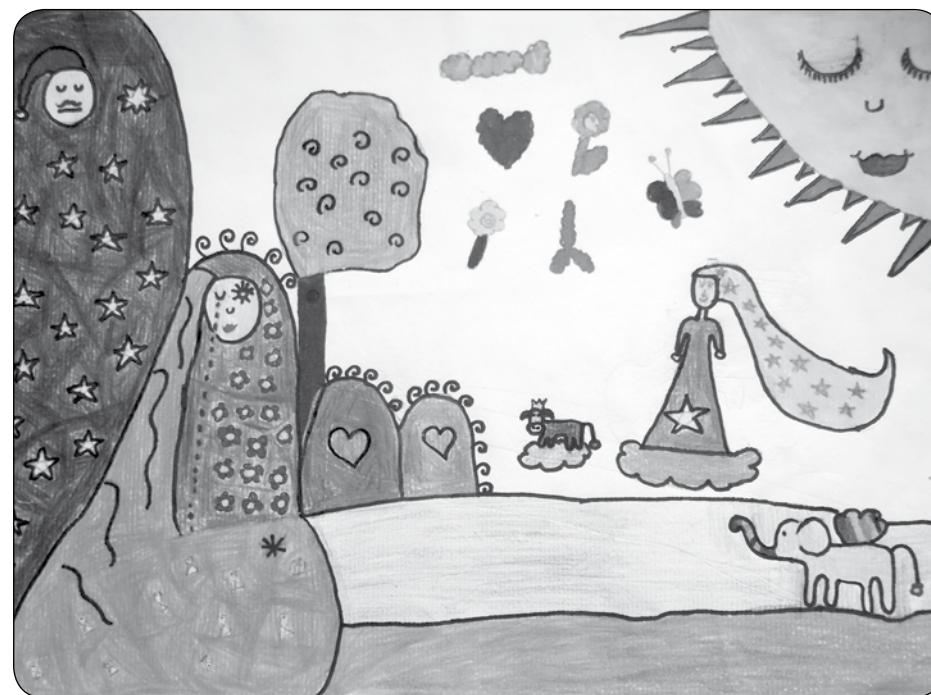
Vannak olyan keleti vallások, pl. a taoizmus, amelyekben nincsenek istenek. A taoisták szerint a világon minden dolog szent, mivel a természet részét képezi. Hisznek abban, hogy a dolgok vagy nőneműek (ezeket jinnek hívják) vagy hímneműek (jangnak hívják), valamint hogy jin és jang egyensúlyban van. A taoisták azt akarják, hogy az emberek egyszerűen éljenek, összhangban a természettel. Hasonlítanak az úszó fadarabhoz, amely engedelmeskedik a sodrásnak.

Forrás:

**Jane Elliott–Colin King:
Usborne enciklopédia gyermekeknek**

Karácsonyi Tündérek

Ezernyi csillag hull most az égből,
Fagyos kis tündérek suttognak az éjrlől.
Nem is tündérek, hópihéek talán.
Jeges csillagpor hull a Földre rá.
Karácsony éjjelén az ablakból látom,
Fehérbe öltözött a táj kint a határon.
Lelkem megnyugszik, s béke járja át,
Boldogan kívánok „jó éjszakát”.
De a millió tündér nem alszik el,
A világ reggel békével kel.
Csillámló táncukkal szeretetet szórtak,
Az emberek arcára mosolyt varázsoltak.
Maradjon ez így egész éven át,
Ne csak ha csodáljuk a tündérek táncát!

Szabó Léna, 4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Karácsonyi díszek

Néhány színes ceruzával vagy filctollal a hóember vagy akár a rénszarvas alakja is megrajzolható a papírtányérokra, ezt követően pedig csupán néhány vattapamacs felragasztására van szükség, hogy tökéletes legyen a végeredmény.

A használt villanykörtéből készült díszek is nagy népszerűségnek örvendenek. Akrilfestékkel bármilyen figura ráfesthető a kiégett izzókra. Tetszés szerint a csúcsos részekre akár más kiegészítők is kerülhetnek.

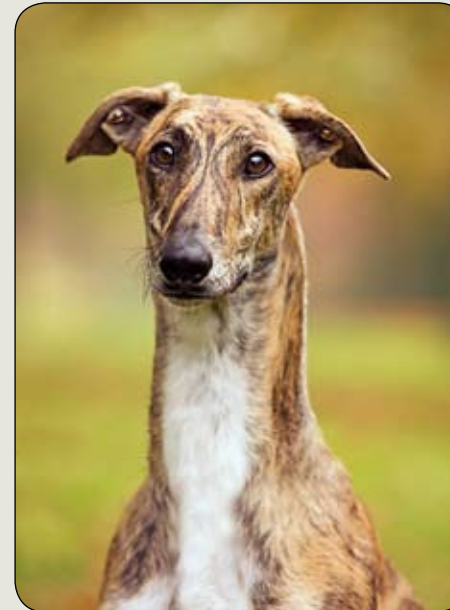

Száraztésztából is készíthettek izgalmas karácsonyi díszeket. A tésztákat vízfestékkel fessétek be, hagyjátok megszáradni, majd ragasztóval rögzítsétek egymáshoz a darabkákat.

Ősi magyar kutyusok

Magyar agár

Agarunk kialakulásáról nem sokat tudunk. Egyes elméletek szerint a honfoglaló magyarok hozták magukkal, de ezt vitatják. Legalábbis azt állítják, hogy ha hoztak is magukkal őseink agár kutyaajtákat, ezek az idő folyamán annyit változtak – különösen a török hódoltság idején kereszteződhetek arab és angol agarakkal –, hogy nem sok közülük lehet feltételezett ősükhöz.

Nyílt természetű, de kissé tartózkodó. Igénytelen, rendkívül szívós. Szaglása gyenge, de nincs is rá szüksége. Hosszú, izmos lábai, mély mellkasa lehetővé teszi, hogy hosszú távon is kövesse a vadat. A fajta hűséges hívei szerint a magyar agár a versenypályán tanulékony, fáradhatatlan. Miután edzett, igénytelen, szívós, tartása egyszerű, gond nélküli. Házőrzésre is alkalmas, hűséges, megbízható társ.

Erdélyi kopó

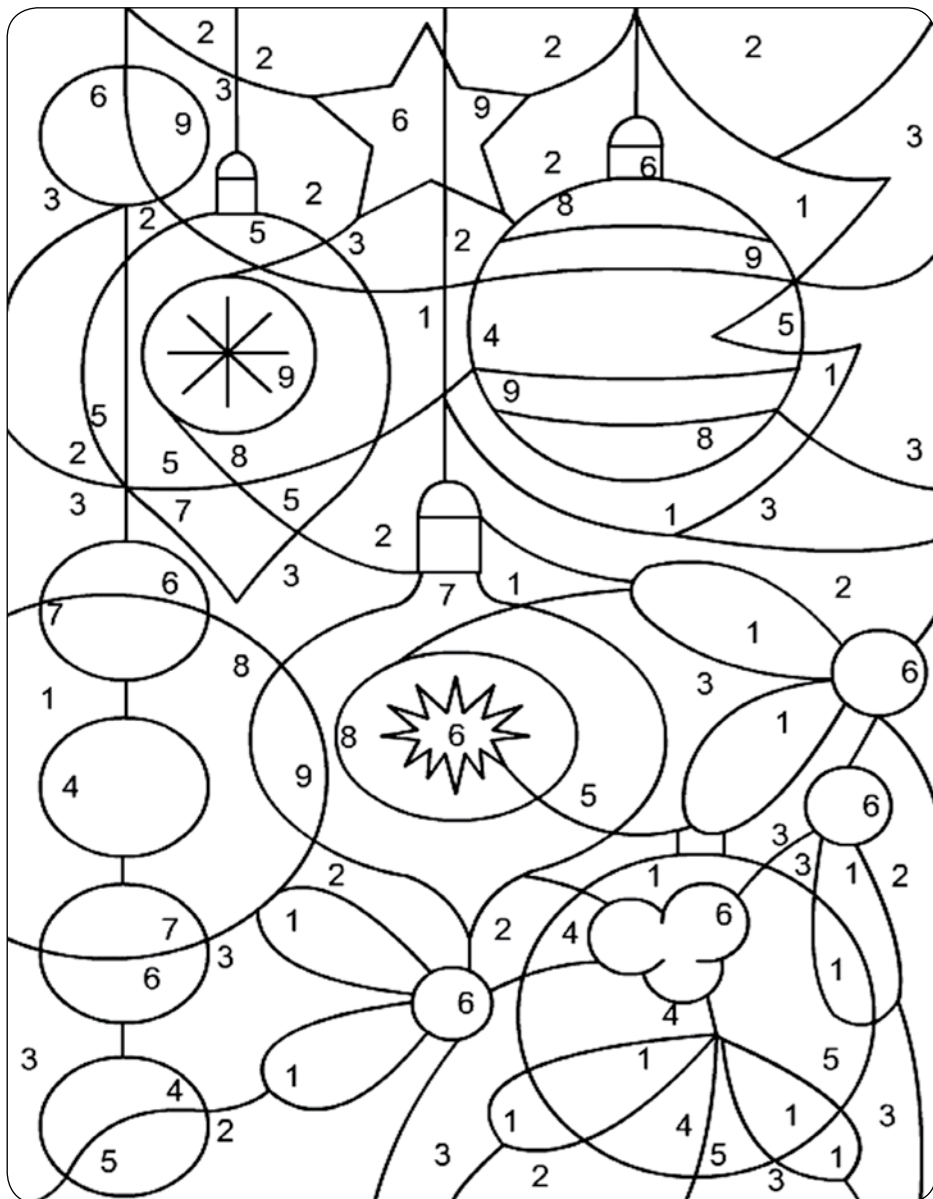

Az erdélyi kopó ősi magyar vadászeb. Őseivel valószínűleg még a honfoglaló magyarokkal a Kárpát-medencébe behozott, keleti jellegű kopók keveredtek az őshonos kopókkal. Az 1300-as évekből származó bécsi Képes Krónika Magyarok az őshazában című mini-atúrája már effajta kutyákat ábrázol. Élénk, értelmes, játékos állat. Rendkívül kitartó, könnyen képezhető. Kitűnően hajtja a vadat. Hajtás közben magas hangon jelez. Rámenős, bátor eb. Az erdélyi kopó társaságkedvelő kutya, amely remekül érzi magát más ebek között. Ugyanakkor nem ajánlható nyugodt szívvel macskák, nyulak és más állatok mellé, bár a korán megkezdett szocializáció sokat segíthet. Ez a ritka magyar fajta jól kijön a gyerekekkel, az idegenekkel szemben viszont tartózkodó és gyanakvó, de nem agresszív. Csak a legvégső esetben harap, például akkor, ha a család egyik tagja veszélybe kerül.

Forrás: kutyafajtak.hu

Színezd ki a képet!

1- világoszöld
2- sötétzöld
3- sötétkék

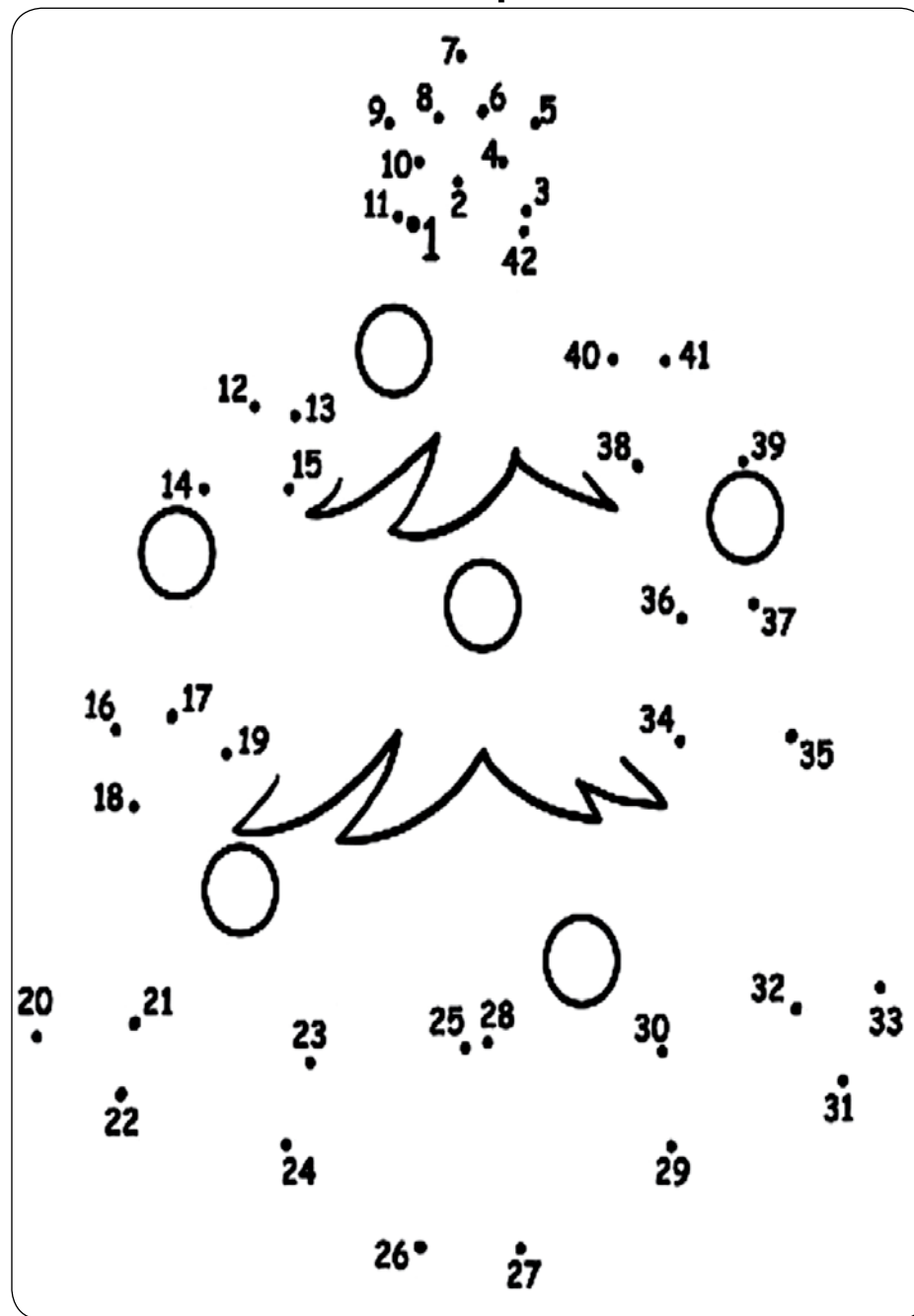
4- rózsaszínű
5- piros
6- citromsárga

7- narancssárga
8- világoskék
9- okkersárga

24

Kösd össze a pontokat!

26° 27

25

A hideg övezet állatai

A sarkköröktől a sarkok felé haladva a hideg éghajlati övezetben a klíma egyre zordabb. A tundrákon a hőmérséklet nem emelkedik 10 °C fölé. A tél hosszú, hideg és sötét. A rövid és hűvös nyár idején az átfagyott talajnak csak a felszíne enged fel.

A hideg éghajlati övezetben az állatvilág jellemző fajai az állandó testhőmérsékletű madarak és emlősök közé tartoznak. Többségük csak a nyári időszakban keresi fel a tundrát, télen délebbre

vándorol. A tundráktól távolabb, az állandóan fagyos sarkvidéki övben az élővilágot főként mikroorganizmusok és vándorló állatok képviselik.

Rénszarvas

A rénszarvas a tundrák állandó lakója. Páros ujjú patás állat, patái és csülkei különösen szélesek, laposak, annak érdekében, hogy az állat ne süppedjen bele a hóba. Futás közben ízületei kattogó hangot adnak. Az agancs a leg-

több szarvasra jellemző, ám a rénszarvas különleges amiatt, hogy nemcsak a bikáknak, hanem a teheneknek is van agancsuk.

Bundája tömött. Főleg zuzmókkal táplálkozik, de időnként kisebb állatokat is elfogyaszt. A rénszarvasok hatalmas csordákban élnek. A csapat folyamatosan vándorol az újabb legelők felé. Vezetőjük legtöbbször egy öreg, tapasztalt nőstény. A rénszarvasnak vadon élő és háziasított változata is van.

Lemming

A rágcsálók közül a lemming a telet is a tundrán tölti. A talaj felszínének közelében, a hóba vájt járatokban él a kis termetű emlős. Télen zuzmóval, mohával és gyökerekkel táplálkozik. Nyáron magvakat és rovarokat eszik. Ilyenkor hatalmas csapatokban vándorolnak, táplálék után kutatva. A lemming rendkívül szaporas állat.

Sarki róka

A sarki róka a legnagyobb testű róka faj, amely az északi sarkkör fagyhatárán túl él, tehát kifejezetten a tundrákon honos.

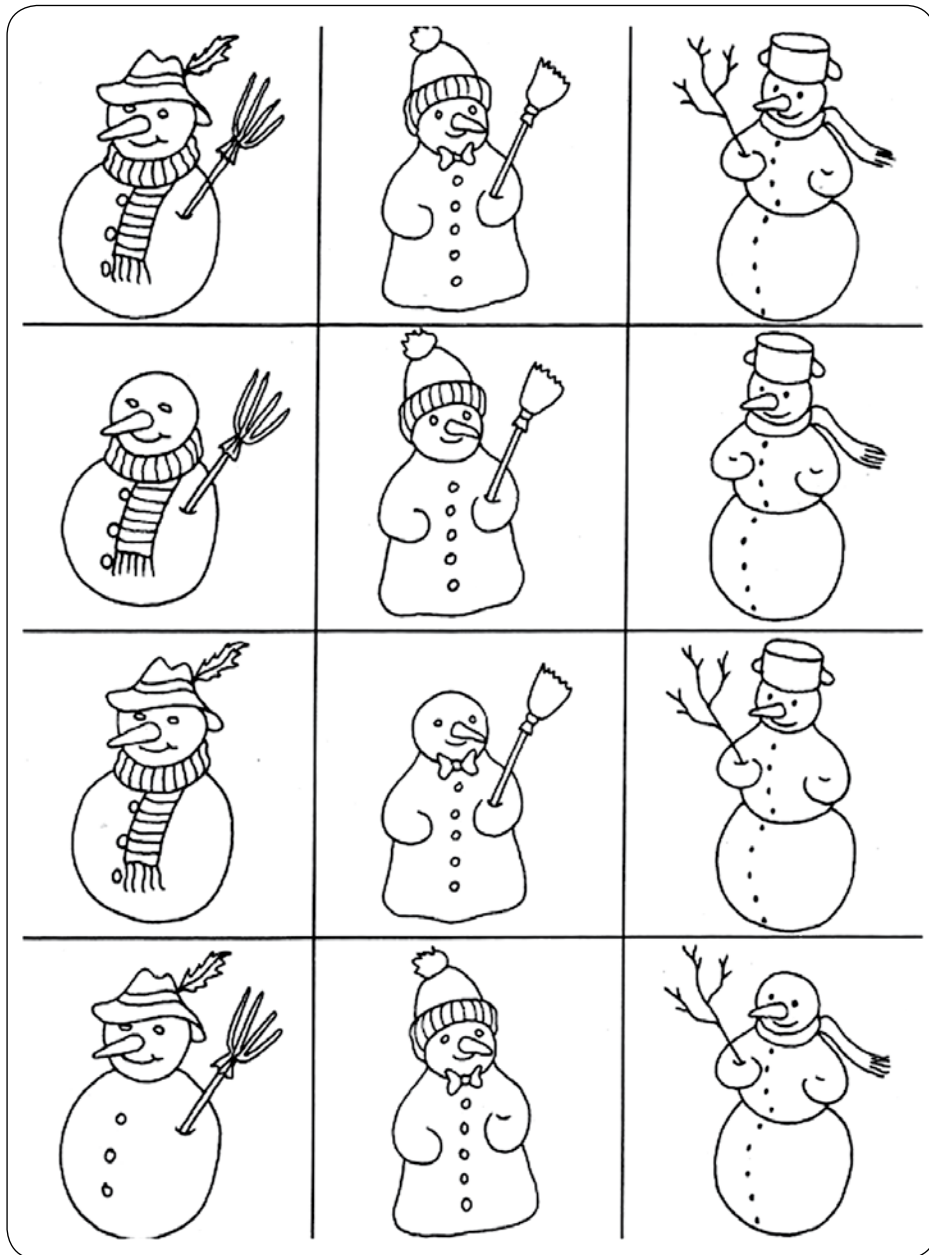

Legfontosabb zsákmánya a lemming, de nem veti meg a növényi táplálékot

sem. A sarki rókák nagyszerűen alkalmazkodtak az extrém hideg környezethez. Ezeknek az állatoknak ugyanis a talpuk is szőrös, ami akkor is melegen tartja a lábukat, amikor a havon vagy a jégen járkálnak. Jellemzőjük, hogy a füleik nagyon kicsik, ezért kismértékű a hó leadása. Vastag és vízhatlan téli bundájuknak köszönhetően a legzordabb hideget is képesek átvészelni, és ebben jó hasznát veszik jellegzetes, vastag farkuknak is, amelyet egyfajta sálként használnak pihe-nés közben.

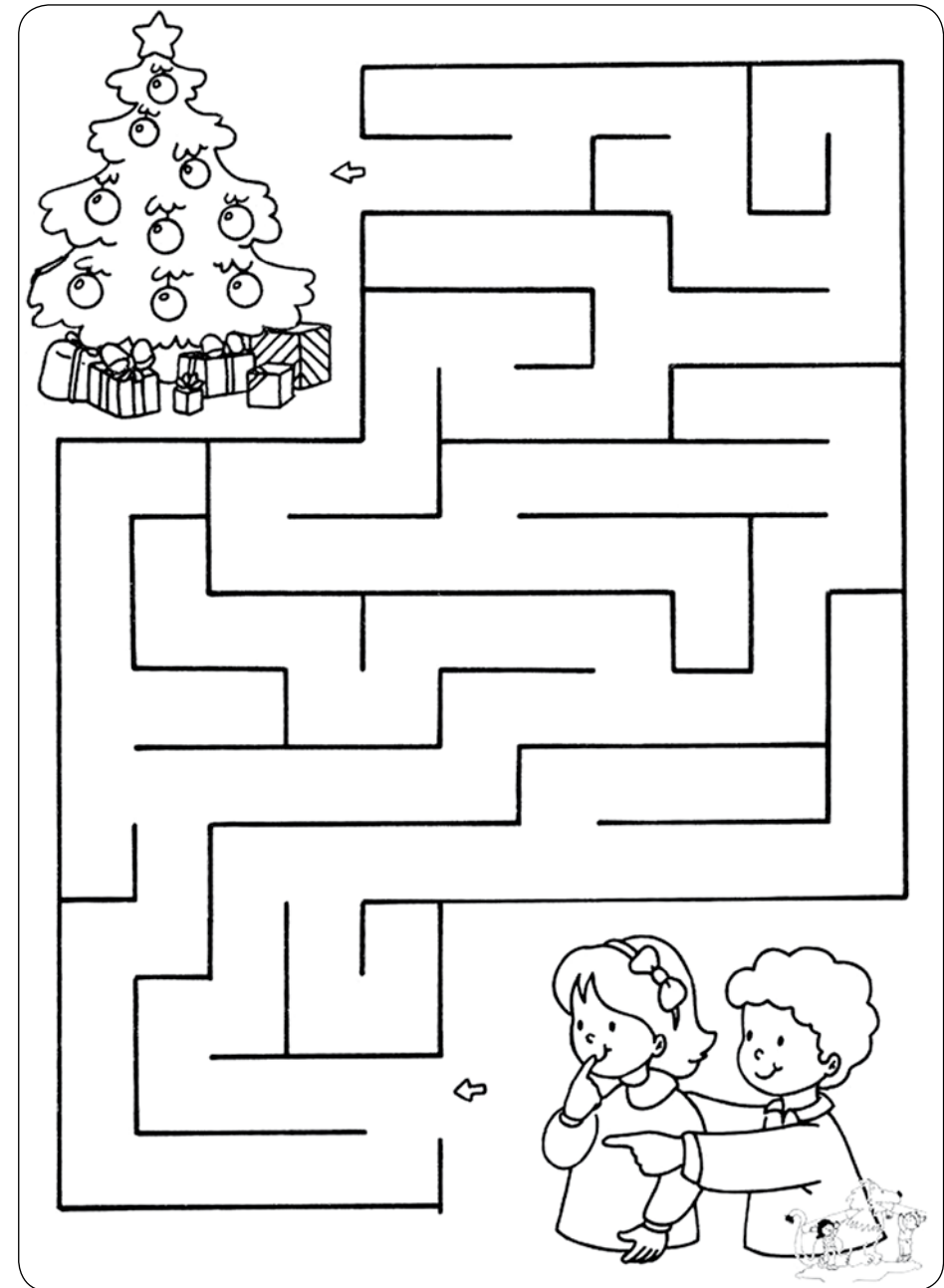

Figyeld meg az egymás alatt lévő hóembereket!

Rajzold meg mindegyiken azt, ami hiányzik róla!

Ajándékkereső

Levélsöprő

Köd szítál,
hull a dér,
lepörög a falevél.
Földre szökik, szemétnek, –
aki éri, ráléphet.
Sziszegő szél
söpri-hajtja,
hullongó hó betakarja.

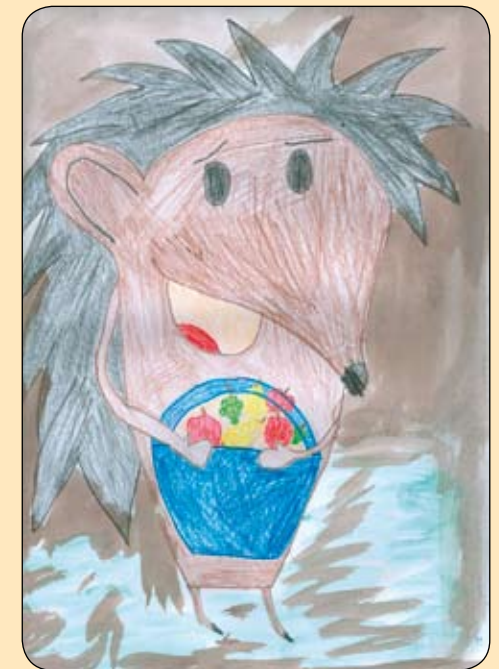
Csanádi Imre

Dombon

Dombon törik a diót,
hegyormon a mogyorót,
– Zajuk ide csattog!
Völgyben meg a makkot.

Három diót feltörtem,
négy mogyorót megettem.
Leltem egy zsák makkot.
– Ebből ti is kaptok!

Tamkó Sirató Károly

Fodor Kevin

1. osztály, Kárász Karolina iskola, Horgos

Varga Ivet

2. osztály, Tihomir Ostojčić iskola, Hódegyháza

Bózsó Norbert

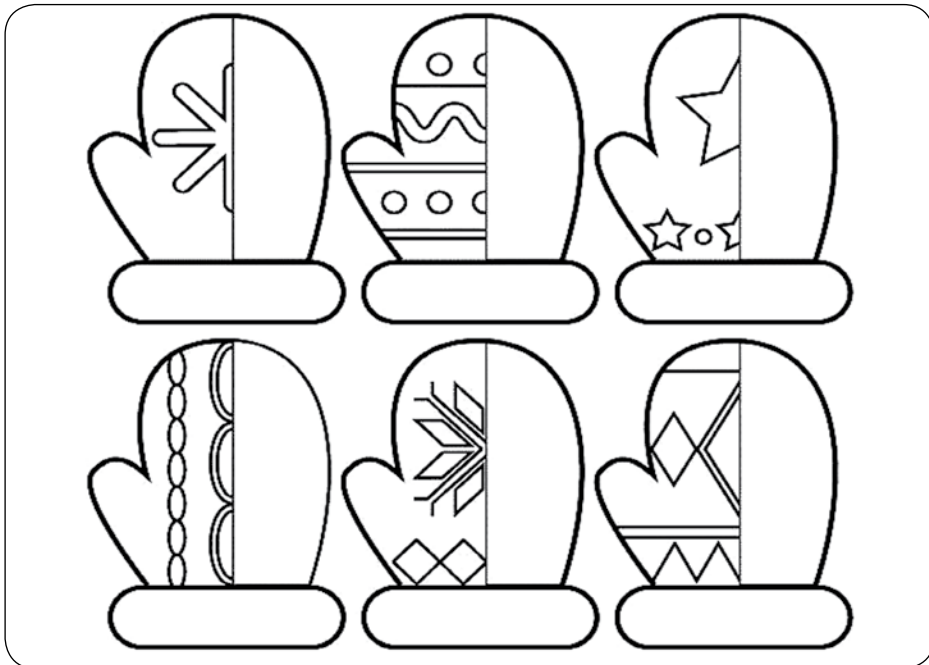
4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

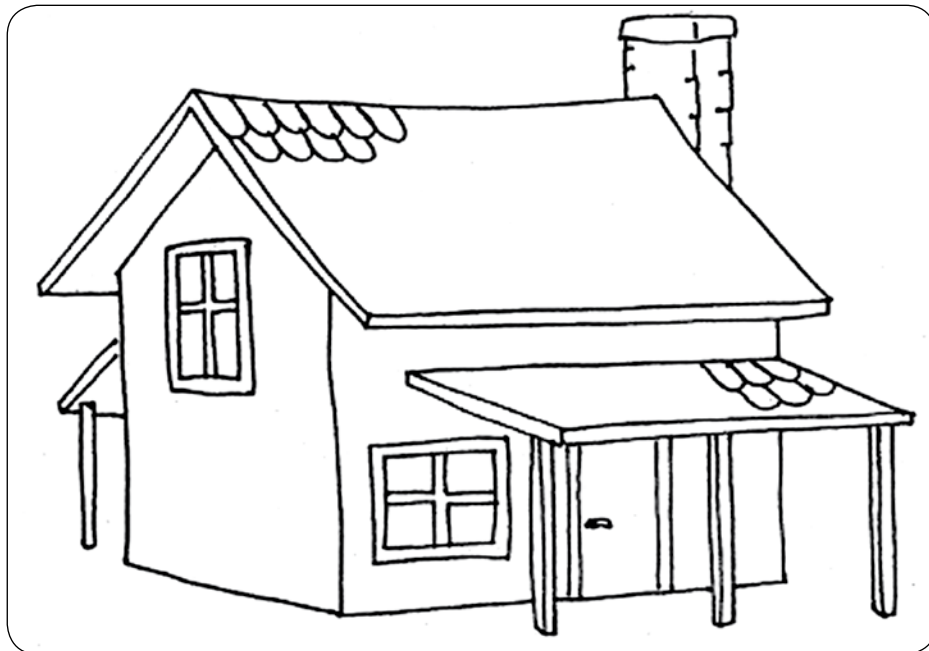
Cseri Júlia

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

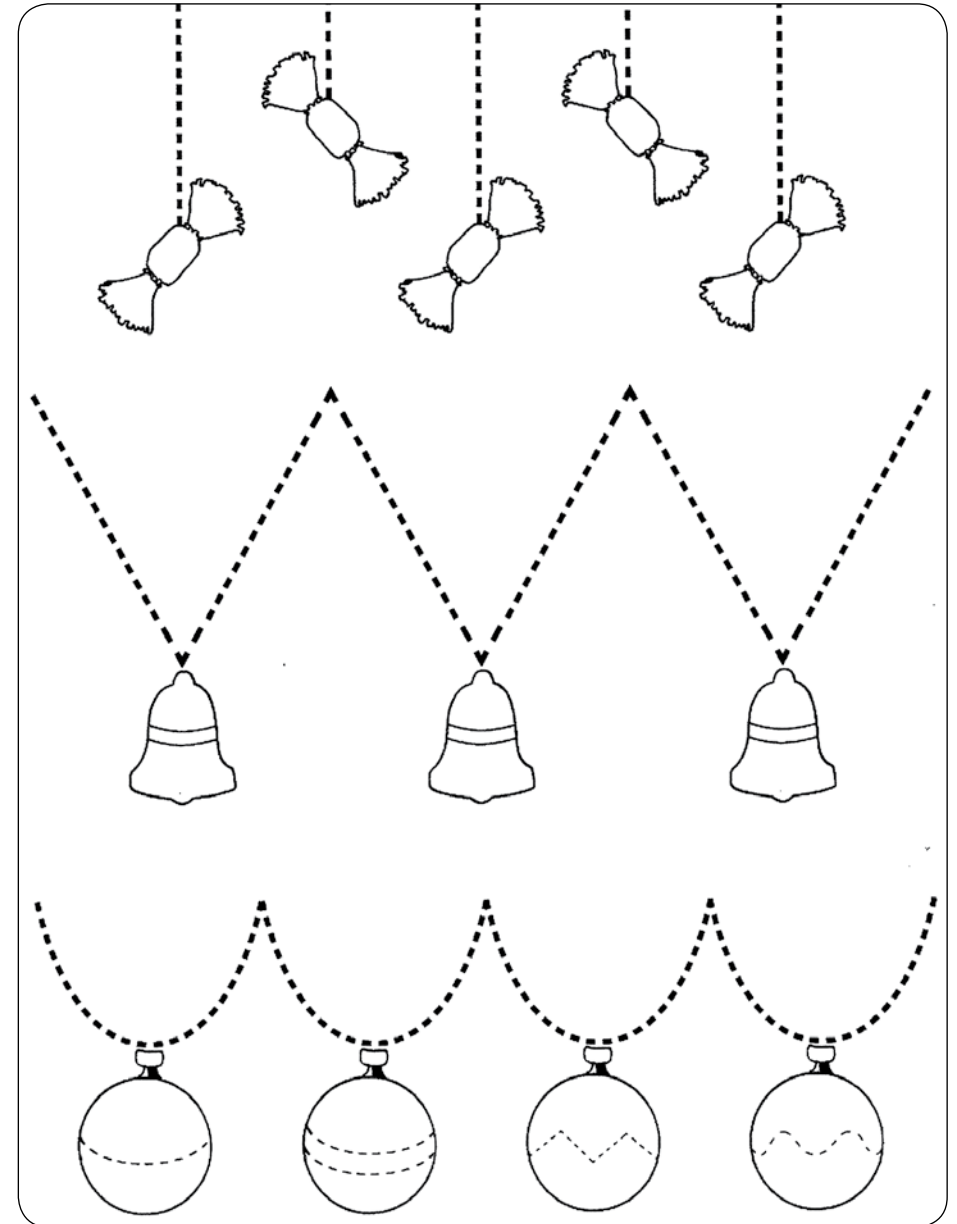
Egészítsd ki a rajzot!

A háztetőt belepte a hó, csak néhány cserép látszik ki alóla.
Söpörd le a havat a tetőről, és folytasd a cserepek megrajzolását!

Karácsonyi ablakdísz

Díszítsd fel az ablakot! Húzd át ceruzával a szaggatott vonalakat, és színezd ki a szaloncukrokat és a díszeket!

Kedvenc játékom

Király Anett,
3. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Juhász Krisztián,
1. osztály,
Emlékiskola,
Zenta

Szebenyi Antónia,
1. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispic

Ürmös Roland,
2. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispic

Sári Iván,
2. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Szárnybontogató

Barátom elutazik

A barátom utazik,
és közben sokat várokozik.
A fejében sok gond sorakozik.

Ott messze is majd barátkozik,
és mindig hazavágyakozik.
Itt marad a sok emlék,
a focilabda már csak kellék.

Elmegy, ez szomorú,
de ne legyen ború.
Nemsokára jön a találkozó.

Dér Zsombor
4. osztály, Hunyadi János iskola,
Csantavér

Egy vízcsepp kalandjai

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kicsi vízcsepp.

Mindig szomorú volt. Nem voltak barátai, magányosan élt egy pici felhőcskében az Atlanti-óceán felett. Mindig szomorúan nézett lefelé, hogy milyen jókat játszanak a delfinek. Egyszer csak nagy vihar kerekedett és lezuhant a vízcsepp. Itt találkozott Cukival, a delfinnel. Ő lett a legjobb barátja. Együtt úsztak, játszottak, és nagyokat nevettek. Boldogan élt a tengerben, de elérkezett az idő, mikor búcsúzkodnia kellett. A nagy forróságban párává változott és újra egy szép felhőben találta magát.

Végre igazán boldog lehetett, mert amikor lepillantott az óceánra, tudta, hogy van egy igazi barátja, Cuki.

Pribičević Blanka
2. osztály, Emlékiskola, Zenta

Gyermeknek lenni jó

Egy szép téli napon felkeltem, és akkor kopogtak az ajtón.

Megjött a Mikulás. A nővéremmel nagyon megörültünk. A Mikulás megkérdezte tőlünk, hogy jók voltunk-e. Mi azt válaszoltuk, hogy nagyon jól viselkedtünk. A puttyjába nagyon belenyúlt és sok játékot, édességet vett ki belőle. Volt benne labda, sok édesség, ceruza, színes, és mindenféle kellék. Sokat játszottunk velük, focítottunk a labdával, rajzoltunk, és színeztünk a színessel és a ceruzával.

Azért jó gyerekeknek lenni, mert a Mikulás is eljön minden évben, és azért is jó még sokáig gyerekeknek lenni, mert majdnem mindent megkapok.

Pacéka Krisztián
4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Ősz

Sárgul már a diófa levele,
búsul, mert tudja,
nemsokára le kell vetnie.

Ha erősebb szél támad,
búcsút mondhat
sárga arany szoknyájának.

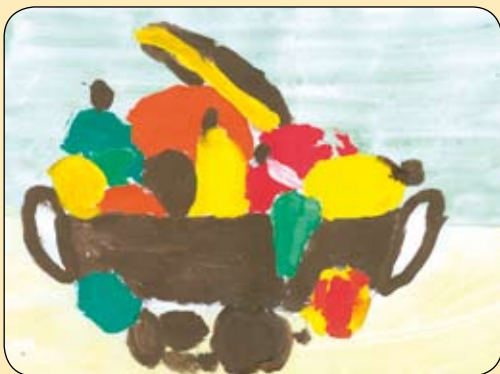
Csupasz ágai szégyenkezve
meredeznek,
de didergő madár barátai
a segítségére sietnek.

Rajta gubbasztnak együttérzően,
míg tavasz varrónő
nem varr neki új szoknyát,
szép zöldet.

Détári Nóra, 3. osztály,
J. J. Zmaj iskola, Törökkanizsa

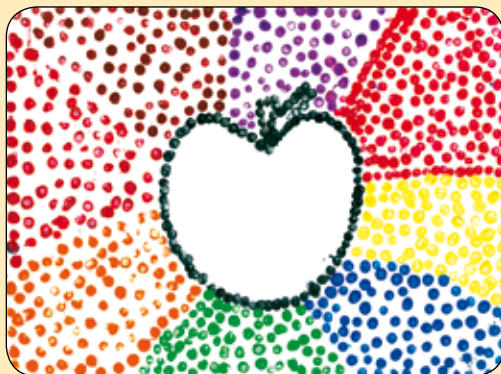

Kisképtár

Csordás Vivien

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Szentmihály

Fátyol Nikoletta

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

Oláh Anna

1. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Olajos Teodor

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Tót Bagi Emese

4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Holló Valentina

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Martonos